

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/45/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622010085
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5622010085.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Anny Mihálikovej na verejnom zasadnutí konanom 2. septembra 2025 prejednal odvolanie podané obžalovaným A. B. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/18/2022 z 3.3.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/18/2022 z 3.3.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., účinného od 6.8.2024 (ďalej len Tr. zák.) v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 12.11.2021 v čase okolo 15.35 hod na parkovisku pred obchodným domom C. v D. E. v druhom rade parkovacích miest od vchodu do F. C. napadol E. E. E., narodeného XX.X.XXXX, bytom E. G. C. XXX/XX, H., F. B. - F., takým spôsobom, že ho začal udierať zozadu päťou do oblasti hlavy, zvalil ho na zem, kde ho udieral a kopal, keď sa postavil, viackrát ho udrel päťou do tváre, čím mu spôsobil tržnozhoždenú ranu v čelovej oblasti vľavo, pohmoždenie mäkkých častí nad pravým okom, pohmoždenie hornej a dolnej pery úst, pohmoždenie mäkkých častí pravej ruky a pohmoždenie a odreninu v oblasti ľavého kolena, zranenia, ktoré si vyžiadali liečenie v dĺžke 10-14 dní a po túto dobu bol obvyklý spôsob života poškodeného obmedzený.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 364 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022 zo dňa 12.12.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/5/2023 zo dňa 6.9.2023, ktorým bol A. B. odsúdený podľa § 364 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého bol podmienenčne odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 24 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodeného E. E. E., nar. XX. X. XXXX v B., trvale bytom H., E. G. C. XXX/XX, okres B., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný A. B.. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že tento rozsudok je chybný a pravdepodobne bol ním porušený zákon. Rozsudok zo dňa 3.3.2025 mu bol doručený až 23.4.2025. Poukázal na to, že nikdy ani dňa 12.11.2021 v čase okolo

15:35 hod. na parkovisku nenapadol poškodeného E. E.. Z jeho strany sa jednalo o nutnú obranu. Na hlavnom pojednávaní bol použitý ako dôkaz nezákonný súkromný zavádzajúci kratučky kamerový záznam, ktorý však nezachytáva celú udalosť z toho dňa, len koniec udalosti, čo je v jeho neprospech. Tým, že nezachytáva celú udalosť, ho tento kamerový záznam chybne vykresľuje ako útočníka. Možno ho preto považovať aj za falošný dôkaz. Nadobudol podozrenie, že osoba, ktorá použila tento nezákonný zavádzajúci kratučky kamerový záznam, ktorý skresľuje priebeh celej situácie, sa mohla dopustiť trestného činu podľa § 344 Tr. zák., marenia spravodlivosti. Zotrváva na svojej obhajobe, že nenapadol, neudieral E. E., keď bol ku nemu otočený chrbtom. Nikto na zem nikoho nezvalil. Na zemi bol on a to po údere päťou do pier, kedy okamžite padol na zem na chrbát. Nikto nikoho nekopal. On zo zeme odstrkoval E. E., nakoľko sa mu inak nedalo brániť, a to až do chvíle, kedy sa mu podarilo postaviť zo zeme. Potom pokračoval v nutnej obrane, až do chvíle, kým bolo jasné, že mu nič nehrozí, keď začal poškodený kľučať. Keby E. E. bol schúlený na zemi a on do neho kopal ako nepravdivo uviedol oznamovateľ I. E., musel by mať poškodený podliatiny a modriny po kopancoch na rôznych častiach tela, lenže nikto nikoho na zemi nekopal a na zemi bol on a nie poškodený. Poškodený schúlený na boku nikdy nebol, na zemi na chrbte bol on. Na kamerovom zázname nie je zachytené ako si poškodený spôsobil pomliaždenie pravej ruky, a to tým, že ho udrel päťou pravej ruky do pier. Kamerový záznam nikdy nepovolil použiť ako dôkaz proti nemu, okresný súd naň nemal prihliadať a mal byť zničený. On tento nezákonný kamerový záznam nevidel a o jeho obsahu vie len od jeho právneho zástupcu. Podľa zákona monitorovaný priestor musí byť vždy označený upozornením, ktoré má byť umiestnené na viditeľnom mieste. Osoba zodpovedná za tento kamerový záznam porušila zákon č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov. Je tiež toho názoru, že s kamerovým záznamom mohlo byť manipulované, mohol byť nejako upravený alebo pozmenený, a preto je tento kamerový záznam nezákonný. Nepravdivé výpovede svedkov – poškodeného, E. J. K., priateľky poškodeného, I. E. nestačia na preukázanie jeho viny. Nepravdivé výpovede svedkov sú len subjektívne domnienky svedkov nie objektívne fakty. Výpovede svedkov zjavne úmyselne obsahujú nepravdivé údaje, aby mu poškodili. Tým, že jeho vina nebola a ani nemohla byť preukázaná nespochybniteľne, bol súd povinný aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Úvahy a domnienky, krivé výpovede svedkov nestačia na nespochybniteľné uznanie jeho viny. V zmysle zásady prezumpcie neviny jeho vina nebola v priebehu celého konania riadne a jednoznačne preukázaná. Okresný súd mal prihliadať aj na chyby a nepravdivé údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Nebol prepustený zo zadržania v čase o 16:00 hod., prepustený bol približne o 20:45 hod. toho istého dňa. Poukázal aj na to, že v čase o 17:24 hod. mu bola robená dychová skúška na alkohol. Okresný súd nezobral do úvahy ani nedostatky zo strany poverenej príslušníčky OO PZ Liptovská Sielnica A. E. J., ktorá nepostupovala správne a v súlade so zákonom. Svedkovia (poškodený, jeho priateľka, I. E., E. J. K.) neboli podrobení dychovej skúške na alkohol, bol nezákonne obmedzený na osobnej slobode od 16:00 hod. do 20:45 hod., nezákonný kamerový záznam neposudzovala ako neoprávnené nakladanie s jeho osobnými údajmi. Ďalej uviedol, že v napadnutom rozsudku na strane 10 sú uvedené nepravdivé údaje v tej súvislosti, že sa dopustil viacerých trestných činov aj trestného činu krádeže. Vo veci jeho nezákonného záznamu v registri trestov a to údajnej krádeže, ktorej sa mal dopustiť, podal niekoľko podaní na Okresnú prokuratúru Liptovský Mikuláš, Generálnu prokuratúru SR, Krajskú prokuratúru Žilina, Okresný súd Liptovský Mikuláš, Krajský súd Žilina. Z týchto podaní musí byť zrejmé, že záznam z roku 2007, ktorý má v registri trestov, je nezákonný. V roku 2007 bol obvinený z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., jednalo sa o krádež motorovej nafty, ktorá bola pripísaná jemu aj jeho bratovi. Oni však naftu neukradli a ani nemali nijaký úmysel naftu ukradnúť, keďže mali poruchu na motorovom vozidle. Poverenému príslušníkovi, ktorý v tejto veci konal, sa nepriznal. Na radu a na základe informácií probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Liptovský Mikuláš, že mu hrozí súdny spor a záznam v registri trestov, aj keď s bratom žiadny trestný čin nespáchali, pristúpil na navrhované mimosúdne riešenie a to z dôvodu, že sa chcel vyhnúť zdĺhavému súdному sporu a myslel si, že by súdne pojednávanie, súdny spor mohol vyjsť drahšie ako mimosúdne riešenie, zaplatil preto 9.500,- slovenských korún. Tým sa vlastne priznal ku skutku, ktorý nespáchal. Z dôvodu, že mu boli uvedené nepravdivé informácie, ktoré mu uviedol probačný a mediačný úradník, vznikla mu škoda 9.500,- slovenských korún a vážna ujma, a to nezákonný záznam v registri trestov. Probačný a mediačný úradník mu nepravdivo uviedol, že nebude mať záznam v registri trestov, pričom záznam tam má, a to pod sp. zn. 1Pv/86/07 zo dňa 26.6.2007. Existujú dôvody na odstránenie nepravdivého a nezákonného záznamu v registri trestov a na vydanie nariadenia o zrušení právoplatného rozhodnutia o schválení zmieri. Žiadnu naftu neukradol, ani nepoškodil žiadnu palivovú nádrž, nemá vedomosť o tom, že by tak spravil jeho brat, nespôsobil žiadnu škodu. Nezákonný záznam v registri trestov 1Pv/86/07 zo dňa 26.6.2007 poškodzuje jeho práva. Chybný je aj rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/5/2023 a v tejto súvislosti podal trestné

oznámenia. Podal v tejto veci na Najvyšší súd SR návrh na obnovu konania. V súvislosti s priestupkami, ktoré mal spáchať a ktoré sú uvedené v evidencii správnych deliktov a priestupkov, podal tiež viaceré trestné oznámenia a návrhy na obnovu konania. Podal trestné oznámenie aj na sudcu E. I. D. pre spáchanie trestných činov podľa § 326 Tr. zák., § 326a Tr. zák., § 327 Tr. zák. V závere zdôraznil, že okresný súd v napadnutom rozsudku neuviedol žiadny relevantný a hodnoverný dôkaz, ktorým by nespochybniteľne preukázal, že spáchal skutky, z ktorých ho uznal za vinného. On sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil a z jeho strany išlo o nutnú obranu. Okresný súd ako nezákonný dôkaz použil súkromný kamerový záznam, ktorý mohol byť sfaľšovaný, nakoľko nezachytáva celý incident, ale len jeho záver. Okresný súd uviedol nepravdivé údaje, že nevedol riadny život a dopustil sa krádeže. Okresný súd neuviedol, že rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/5/2023 sú chybné. Podal námietku zaujatosti sudcu E. I. D., nakoľko o jeho odvolaní by mal rozhodovať Krajský súd v Žiline. Napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste zrušil.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného A. B. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný A. B.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdených trestných činov zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na správne dôvody, na ktorých samosudca okresného súdu založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví.

Podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

Pojem ujma na zdraví ako akékoľvek poškodenie zdravia iného je potrebné vykladať v kontexte odsekov 2 až 4 § 123 Tr. zák. Kvalitatívne ide o menej závažnú ujmu ako ublíženie na zdraví. Pôjde teda o poškodenie zdravia iného, počas ktorého bol iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života, pričom vylúčeným nie je ani to, aby k sťaženiu obvyklého spôsobu života vôbec nedošlo. Musí však ísť o poškodenie zdravia objektívne preukázateľné spravidla so stopami na tele poškodeného.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

V okolnostiach danej veci krajský súd pripomína, že nie každá porucha zdravia je ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona. Nestačia napr. prechodné bolesti alebo nevoľnosť, oderky, nepatrné ranky, hučanie v ušiach. Pri posudzovaní pojmu „ublíženie na zdraví“ majú význam hlavne také skutočnosti, ako je povaha poruchy zdravia, ako bola spôsobená, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán a ktorá funkcia bola narušená, bolestivosť zranenia a jej intenzita, či a aké lekárske ošetrovanie vyžaduje a či a do akej miery porucha narušila obvyklý spôsob života. Za ublíženie na zdraví sa považuje porucha zdravia poškodeného, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života alebo výkon obvyklej činnosti po dobu okolo 7 dní. Pre záver, že ide o ujmu na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Je potrebné zdôrazniť, že posudzovanie každého prípadu musí byť komplexné a individuálne.

Ďalej treba uviesť, že pre záver o tom, že sa obvinený dopustil úmyselného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nepostačuje len zistenie, že poškodenému svojím konaním spôsobil takú ujmu na zdraví, ktorá má objektívne charakter ublíženia na zdraví v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, teda len naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu po objektívnej stránke. Súčasne sa vyžaduje aj naplnenie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, pričom nepostačuje iba zistenie, že páchatel konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví tak, ako to vyžaduje § 15 Tr. zák. V tejto súvislosti treba prizerať na okolnosti, za ktorých došlo k útoku, aký predmet bol k útoku použitý a tiež na to, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Pre správne posúdenie konania obžalovaného je smerodajná povaha poranenia ako bola zistená lekárom.

Okresný súd po zhodnotení záverov znaleckého posudku E. C. D. jednotlivito i v súhrne s ostatnými dôkazmi a za pomoci znaleckých záverov k verziám, za ktorých mohli byť spôsobené zranenia poškodeného, správne rozhodol, ktorá z uvedených alternatív je v súlade s vykonanými dôkazmi a ktorá je s nimi v rozpore. Po preskúmaní obsahu spisu, najmä výsledkov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie úrazová chirurgia a lekárskeho správ ohľadne zranení poškodeného,

výpovedí poškodeného, krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný napadol poškodeného tak, že ho začal udierať zozadu päšťou do oblasti hlavy, zvalil ho na zem, kde ho udieral a kopal, keď sa postavil, viackrát ho udrel päšťou do tváre, čím mu spôsobil tržnozhoždenú ranu v čelovej oblasti vľavo, pohmoždenie mäkkých častí nad pravým okom, pohmoždenie hornej a dolnej pery úst, pohmoždenie mäkkých častí pravej ruky a pohmoždenie a odreninu v oblasti ľavého kolena, zranenia, ktoré si vyžiadali liečenie v dĺžke 10-14 dní a po túto dobu bol obvyklý spôsob života poškodeného obmedzený.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že on nenapadol ani neudieral poškodeného, nekopal ho, zranenia si poškodený spôsobil sám. Pomliaždenie pravej ruky si spôsobil poškodený tým, že ho udrel päšťou do pravej ruky. Súdny znalec jednoznačne konštatoval, že všetky uvedené zranenia majú priamy súvis s incidentom zo dňa 12.11.2021. Iný mechanizmus ako napadnutie druhou osobou je prakticky nepravdepodobný. Mechanizmus vzniku zranení zodpovedá výpovedi poškodeného, ktorý uviedol, že útočník začal udierať zozadu päšťou do oblasti tváre, v útoku pokračoval tak, že poškodeného zvalil na zem, kde ho na zemi presne nezistený počet krát udieral a kopal.

Pokiaľ ide o následok konania obžalovaného vo forme ublíženia na zdraví poškodeného, z vykonaného znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia bezpečne vyplynulo, že zranenia poškodeného si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, ošetrovanie a poškodeného zranenia obmedzovali v obvyklom spôsobe života v trvaní 10 až 14 dní, pričom obmedzenie spočívalo v bolestivosti hore uvedených zranených častí tela poškodeného, ako aj v ich hojení a v nemožnosti plného používania pravej ruky. V okolnostiach danej veci nie sú nijaké pochybnosti o správnosti posúdenia ujmy na zdraví poškodeného, ktorá bola v súlade s ustanovením § 123 ods. 2 Tr. zák., resp. podľa tam uvedených kritérií správne kvalifikovaná ako ublíženie na zdraví, ktoré je znakom skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

V trestnom konaní bolo nesporne preukázané, že obžalovaný mal úmysel inému spôsobiť ublíženie na zdraví, lebo intenzita útoku, aj spôsob jeho vykonania, najmä však oblasť tela, proti ktorej útok smeroval, preukázali jeho uzrokovanie s takým následkom. Tento záver urobil aj krajský súd najmä z motívu konania obžalovaného, ktorý nastúpil bez akéhokoľvek relevantného dôvodu, keď obžalovaný vyčítal poškodenému, že mu „dodrbal zuby“. Rozumové dispozície obžalovanému jednoznačne dovoľovali uvedomiť si nebezpečnosť jeho konania a z neho plynúce možné následky pre poškodeného. Údery smerovali na hlavu poškodeného, najmä na tvár, kde uložené orgány sú ľahko alebo ľahšie zraniteľné. Aj sila úderov svedčí o úmysle obžalovaného spôsobiť ublíženie na zdraví. Obžalovaný poškodeného pri útoku zvalil na zem.

Trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že

- a/ napadne iného,
- b/ hanobí štátny symbol,
- c/ hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku,
- d/ hrubým spôsobom ruší zhromaždenie občanov alebo priebeh športového alebo kultúrneho podujatia, alebo
- e/ vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku alebo vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík.

Podľa tohto ustanovenia sa postihuje hrubá neslušnosť alebo výtržnosť páchaná verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom.

Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Spravidla sú ale výtržníctvom ohrozované aj ďalšie chránené záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka, dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt).

Objektívna stránka trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktoré môže mať dve formy, a to hrubú neslušnosť alebo výtržnosť, ktorej sa páchatel' dopustí verbálne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti (konkrétne konanie páchatel'a môže pritom napĺňať i obe tieto formy).

Hrubou neslušnosťou sa rozumie konanie, ktorým sa hrubým spôsobom porušujú pravidlá občianskeho spoluzitia a zásady občianskej morálky (ide napr. o hanobenie historickej alebo kultúrnej pamiatky, hrubé rušenie zhromaždenia občanov, prípadne hrubé útoky na česť a vážnosť občana). Zo slov hrubá neslušnosť plynie, že musí ísť o závažnejšiu neslušnosť priediacu sa pravidlám občianskeho spoluzitia a zásadám občianskej morálky. Hrubý charakter neslušnosti nemožno odvodzovať len z charakteru osobnosti páchatel'a a jeho pohnútky, ale je potrebné hodnotiť napr. aj vlastný prejav páchatel'a, a to i vo vzťahu k prostrediu, kde k nemu došlo.

Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok, pričom je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzitia. Je to na rozdiel od hrubej neslušnosti spravidla fyzické alebo psychické násilie, ktoré je namierené proti osobám i veciam. Ide o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Avšak každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí naplňovať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák.

Pri posudzovaní činov výtržníckej povahy je nutné z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. najmä:

- a) prihliadnuť na intenzitu, rysy a priebeh útoku (slovné či iné, nebezpečné prejavy),
- b) posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (na pracovisku, na ulici, na parkovisku, v reštaurácii, na zhromaždení občanov, ďalej denná či nočná doba, počet páchatel'ov),
- c) zisťovať pohnútku činu (arogancia voči ostatným občanom, vyprovokovanie),
- d) zhodnotiť následky (poranenie osôb, poškodenie vecí),
- e) zhodnotiť osobu páchatel'a (doterajší spôsob života, povahové vlastnosti, kriminálna minulosť).

Miestom verejnosti prístupnom sa pritom rozumie každé miesto, na ktoré má prístup širší okruh ľudí individuálne neurčených (otvorený aj uzavretý priestor), takže hrubá neslušnosť alebo výtržnosť by mohla byť postrehnutá viacerými ľuďmi, ktorí tam však v dobe činu nemusia byť. Nemusí ísť o miesto prístupné komukoľvek, stačí, že ide o miesto prístupné, aj keď len niektorým osobám. Miestom verejnosti prístupnom nie je súkromný byt ani iné priestory, ktoré nie sú voľne prístupné verejnosti, a to ani vtedy, ak je možno výtržnícky prejav (napr. otvoreným oknom) vidieť a počuť. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a, i keď miesto činu nie je priamo verejnosti prístupné (napr. je za plotom, na lešení).

Konaním obžalovaného, keď tento fyzicky napadol poškodeného na parkovisku pred OD C. v D. E., za vyššie uvedených okolností a za prítomnosti viacerých svedkov, ktorí osobne vnímali útoky obžalovaného na poškodeného, podľa názoru krajského súdu došlo k výtržnosti - k hrubému porušeniu verejného poriadku a pokoja, t.j. k naplneniu formálneho znaku skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 písm. a) Tr. zák.

Z hľadiska naplnenia zákonných znakov trestného činu výtržníctva konanie obžalovaného nesporne spočívalo vo fyzicky násilnom prejave, ktorý vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia (tu konkrétne vo vzťahu k osobe poškodeného) a možno ho hodnotiť ako dostatočne závažné konanie na to, aby narušilo verejný pokoj a poriadok a zároveň sa udialo na mieste verejnosti prístupnom za prítomnosti viacerých osôb.

Nadriadený súd v uvedených súvislostiach uzatvára, že k tomu, aby bol spáchaný trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. tak, že sa páchatel' dopustí výtržnosti tým, že napadne iného, musí mať napadnutie iného skutočne povahu výtržnosti, t.j. konanie závažným spôsobom narušujúce verejný pokoj a poriadok. Preto každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nie je nutné výtržnosťou v zmysle ustanovenia § 364 Tr. zák. Ako bolo vyššie uvedené, formy výtržníckeho konania musia totiž narušovať občianske spoluzitie hrubo, to znamená vo zvýšenej miere, pričom nestačia menej závažné, bežné alebo obvyklé prejavy rušenia tohto spoluzitia. Predmetom ochrany tu primárne nie sú individuálne záujmy jednotlivých občanov, napr. ich zdravie, majetok, česť a pod., ale širšie poňatý komplex vzťahov, ktorými je usporiadaná koexistencia väčšej spoločnosti ľudí v nejakom mieste, okruhu. Z tejto povahy chráneného záujmu vyplýva, že ak má

byť nejaké konanie považované za výtržnosť, musí sa určitým výraznejším spôsobom dotýkať verejného poriadku ako hodnoty, ktorá presahuje individuálne záujmy jednotlivcov.

V okolnostiach danej veci všetky vyššie uvedené skutočnosti v ich súhrne umožňujú kvalifikovať protiprávne konanie obžalovaného podľa trestného práva ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., táto nepochybne vyplýva z popisu skutku v rozsudku okresného súdu. Pri charaktere spôsobu konania obžalovaného a spôsobených zranení poškodenému, ide o tak vážny zásah na zdravie poškodeného, že skutok nemôže byť posúdený len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch.

Po preskúmaní odvolacích námietok obžalovaného krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými zásadami pri právnom posúdení konania obžalovaného dôsledne riadil.

Odvolačný súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne a výstižne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Okresný súd pri uznaní viny vychádzal z kľúčového dôkazu - výpovedí poškodeného E. E. E.. Okresný súd nezistil indície svedčiace o nepravdivosti jeho tvrdení o skutočnostiach rozhodných pre posúdenie viny. Tento svedok v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní logicky, v časovej i miestnej nadväznosti, bez odchýlok v podstatných bodoch, reprodukoval udalosti súvisiace s prejednávanou vecou. Okresný súd nemal pochybnosti o hodnovernosti tohto svedka i preto, lebo skutočnosti, ktoré uvádzal, boli potvrdené i ostatnými vykonanými dôkazmi. Výpoveď poškodeného o priebehu skutkového deja je v podstatných okolnostiach podporená priamymi dôkazmi, a to výpoveďami svedkov L. M. a I. E. a čiastočne aj svedka E. K., ktorí vlastnými zmyslami vnímali priebeh incidentu, ako aj obrazovo – zvukovým záznamom zachytávajúcím časť fyzického konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným. Na podklade vyššie uvedených skutočností ani krajský súd nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného, a tiež z toho dôvodu, že konzistentne vypovedá o podstatných otázkach skutkového deja v rámci celého trestného konania. U poškodeného súd nezistil motív, na základe ktorého by mal nepravdivo vypovedať o priebehu skutku. V tejto súvislosti súd aj krajský súd poznamenáva, že zo spisu nevyplýva nič také, že by poškodený pred incidentom mal nejaký konflikt či nehody s obžalovaným. Rovnako súd nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bola znížená schopnosť poškodeného vnímať prežité udalosti, resp. ich reprodukovať. V súvislosti s výpoveďou svedka je potrebné pripomenúť, že svedok, na rozdiel od obžalovaného, má zákonnú a ústavnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky a právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Opis skutku podaný poškodeným (ako aj vyššie menovanými svedkami) korešponduje aj bezprostredne nasledujúcim okolnostiam. Z obrazovo – zvukového záznamu vyplýva, že bezprostredne po ukončení útoku obžalovaného poškodený opísal tretej osobe (ktorá bola stotožnená ako E. K.) okolnosti, za ktorých bol napadnutý obžalovaným. V ten istý deň (kedy bol poškodený napadnutý) poškodený vyhľadal lekára a rovnaký mechanizmus vzniku zranenia uviedol aj pri lekárskom ošetrení. Súd nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného aj z toho dôvodu, že jeho výpoveď je podporená znaleckým dokazovaním, a to znaleckým posudkom E. C. D. v otázke mechanizmu vzniku zranenia (viacpočetné údery do zranených častí tela). Súd dáva do pozornosti, že znalec posudzoval prijateľnosť výpovede

poškodeného v otázke mechanizmu vzniku zranení, pričom dospel k záveru, že zranenia poškodeného mohli byť spôsobené takým mechanizmom, aký opísal uvedený svedok vo svojej výpovedi. Iný mechanizmus vzniku zranení znalec označil za nepravdepodobný. Znaleckým posudkom E. D. mal súd preukázaný rozsah zranení spôsobených poškodenému pri incidente zo dňa 12.11.2021, opísaných vo výroku rozsudku, ako aj dobu obmedzenia poškodeného v obvyklom spôsobe jeho života. Aj uvedený dôkaz potvrdzuje záver, že medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom (ujmou na zdraví poškodeného) je daná príčinná súvislosť. Súd nemal pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku, pretože je dostatočne zrejmé, z akých podkladov znalec pri jeho vypracovaní vychádzal a to predovšetkým zo zdravotnej dokumentácie poškodeného, ale aj výpovedí osôb zúčastnených na priebehu skutku.

Pokiaľ ide o znalecké dokazovanie v uvedenej veci, krajský súd poukazuje na to, že súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972).

Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

Po zhodnotení výsledkov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi, aj odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že nie sú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku vypracovaného E. C. D.. Znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré mali pre podanie posudku význam. Posudok je dostatočne presvedčivo odôvodnený, nemá vnútorné rozpory, jeho závery sú logické a nie sú v rozpore s inými dôkazmi vo veci, o ktorých správnosti ani po preskúmaní niet dôvodu pochybovať.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu, že poškodeného nenapadol; naopak on bol napadnutý poškodeným už druhýkrát, on sa len bránil, on bol na zemi, snažil sa poškodeného od seba odtisnúť, držal ho za bundu; z jeho strany išlo o nutnú obranu. Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu – svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nestáť.

Krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa sa s uvedenou obhajobou obžalovaného nestotožnil. Obhajoba obžalovaného, že sa skutku kladeného mu za vinu nedopustil, je vyvrátená výpoveďou svedka – poškodeného o priebehu skutku, ktorá nebola spochybnená či vyvrátená inými dôkazmi, navyše na jeho výpovede nadväzujú, vzájomne sa dopĺňajú a podporujú ďalšie priame a nepriame dôkazy, vyššie uvedené. Obžalovaný tvrdí, že ako prvý útočil poškodený (po tom, ako mu obžalovaný oznámil, že mu poškodil zuby) a obžalovaný sa následne len bránil. Aj krajský súd dáva do pozornosti, že uvedená výpoveď obžalovaného nie je podporená žiadnym dôkazom a je dokonca vyvrátená viacerými priamymi dôkazmi a to výpoveďami očitých svedkov, ako aj obrazovo-zvukovým záznamom. Aj keď obrazovo – zvukový záznam nezachytáva nepretržite celý priebeh skutku, zaznamenaná časť jednoznačne preukazuje, že obžalovaný bol po celý čas tohto záznamu v útočnej pozícii voči poškodenému a rozhodne nie v obrannom postavení. Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že pokračoval v nutnej obrane (aj po tom ako sa postavil zo zeme), vo svojom tvrdení žiadnym spôsobom neozrejmil, voči akému útoku poškodeného sa mal brániť. Ako už bolo vyššie uvedené, viacerými dôkazmi mal súd spoľahlivo preukázané, že útočníkom v danom fyzickom konflikte bol obžalovaný, nie poškodený. Pokiaľ poškodený pripustil, že keď sa on zo zeme postavil, pravdepodobne v rámci nutnej obrany udrel obžalovaného, ktorý spadol, avšak následne, keď sa obžalovaný zo zeme postavil, on čakal, čo sa bude diať. Z vykonaných dôkazov je bezpečne preukázané, že to bol práve obžalovaný, ktorý pokračoval v útoku po tom, ako sa postavil zo zeme a viackrát poškodeného udrel päťou do hlavy.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a dôkazmi, ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Úlohou trestného súdu nie je posudzovať obhajobu obžalovaného, ale rozhodovať o jeho (ne)vine, pričom musí samozrejme hodnotiť ako dôkaz aj výpovede obžalovaného a ich vierohodnosť. Obžalovaný v danom prípade nebol schopný zabezpečiť ani jediný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že súdený skutok nespáchal, ale len spochybňoval zákonnosť a výpovednú hodnotu zabezpečených a vykonaných usvedčujúcich dôkazov, resp. namietal ich hodnotenie.

Krajský súd zotrúva na svojom názore, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne sa vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Treba tiež pripomenúť, že treba vziať do úvahy aj kvalitu a presvedčivosť ostatných dôkazov. Len po takomto postupe možno dospieť k správnejmu záveru o vierohodnosti alebo nevierohodnosti dôkazu.

Odvolací súd poukazuje tiež na to, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov na preukázanie viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a ktoré usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Rt 38/68). Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd sa musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Krajský súd tiež pripomína, že výpoveď svedka je výsledkom aplikácie jeho schopností správne vnímať, rozpoznať, uložiť si v pamäti a s odstupom času z pamäti vybrať a na základe uchovaného popísať v minulosti vnímané a rozpoznané deje. Všetky tieto schopnosti sú u jednotlivca individuálne a závislé na veľkom množstve ovplyvňujúcich faktorov, nielen vonkajších, ale aj vnútorných. Všeobecne pri niektorých trestných činoch existuje dôkazná situácia, tzv. slovo proti slovu, kedy jediným priamym dôkazom, ktorý páchatel'a usvedčuje zo spáchania skutku, je len výpoveď poškodenej osoby. Svedkovia vypočúvaní na hlavnom pojednávaní nie sú povinní vypovedať doslovne a presne slovo po slove, tak ako vypovedali vo svojej výpovedi učinenej v prípravnom konaní.

Vo vzťahu k výpovedi poškodeného odvolací súd dáva do pozornosti, že Trestný poriadok, ani konštantná judikatúra nevyklučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý je v prevažnej miere aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, aké sú požiadavky ohľadne kvality výpovede svedka, ktorá je jediným dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného. Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy) musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný, či dokonca vyvrátený.

Argumenty, ktorými výpovede poškodeného spochybňuje obžalovaný, nepovažuje odvolací súd za relevantné. V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený

a všetci vypočutí svedkovia - L. M., I. E., E. J. K. vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Nebolo potrebné svedkom vykonať dychovú skúšku, čoho sa obžalovaný domáhal v písomných dôvodoch odvolania.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, týkajúcej sa nedostatočne vykonaného dokazovania, treba uviesť, že pre vydanie odsudzujúceho rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*). V každej konkrétnej veci musí sám orgán činný v trestnom konaní rozhodnúť o tom, akými dôkaznými prostriedkami bude objasňovať určitú okolnosť, ktorá je dôležitá pre zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Krajský súd v prejednávanej trestnej veci nekonštatuje absenciu dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného a ktoré by boli nepostačujúce na rozhodnutie o jeho vine.

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa zákonnosti kamerového záznamu predloženého svedkom I. E., je potrebné konštatovať, že sa nimi prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zaoberal, a preto krajský súd ako súd odvolací, v tomto smere na predmetné odôvodnenie odkazuje.

Po preskúmaní obsahu spisu krajský súd v predmetnej veci nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu v takom rozsahu, ako to uvádza obžalovaný vo svojom odvolaní. Okrem toho odvolací súd nezistil, že by konanie vedené voči obžalovanému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z predloženého spisu vyplýva, že obhajcovia obžalovaného sa zúčastňovali jednotlivých úkonov trestného konania a dôsledne uplatňovali právo na obhajobu obžalovaného. Počas celého trestného konania sa obžalovaný mohol vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu a plne užívať svoje procesné práva zaručené mu Trestným poriadkom.

Odvolací súd uzatvára, že nezistil také skutočnosti, ktoré by zakladali porušenie práva na obhajobu obžalovaného podstatným spôsobom. Z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdu prvého stupňa počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obžalovaného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech. K namietanej dobe zadržania, resp. prepustenia zo zadržania, ktoré má byť chybné a nepravdivo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia (čl. 6 spisu - pozn. odvolacieho súdu), krajský súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia na tretej strane nevyplýva nič také, že by mal byť obvinený prepustený zo zadržania o 16:00 hod. Naopak, z obsahu tohto odseku v kontexte obsahu vyšetrovacieho spisu týkajúceho sa prípravného konania vyplýva, že obvinený bol obmedzený na osobnej slobode dňa 12.11.2021 o 16:00 hod. podľa § 85 ods. 2 Tr. por. a bol prepustený zo zadržania 12.11.2021 o 20:50 hod., nakoľko nie sú dôvody väzby, ani dôvod na postup podľa § 204 Tr. por.

Odvolací súd podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkaz, ktorého vykonanie navrhol obžalovaný v priebehu odvolacieho konania (psychiatrické vyšetrenie svedka I. E., ktorý v trestnom oznámení uviedol nepravdivé informácie).

V uvedených súvislostiach odvolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

V okolnostiach danej veci ani odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné vykonať ďalšie dokazovanie vykonaním navrhovaného dôkazu. Dôkazná situácia v súdnej veci bola podľa názoru odvolacieho súdu tak jednoznačná a presvedčivá, že o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania navrhovaného dôkazu, psychiatrického vyšetrenia svedka I. E.. Krajský súd z obsahu

spisu, z výpovede menovaného svedka nemal preukázané nijaké skutočnosti, že je znížená schopnosť svedka správne vnímať alebo vypovedať v danej veci k okolnostiam o priebehu skutku, ktorý vnímal vlastnými zmyslami.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihladajú na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Odvolací súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchatela je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatela je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchatela bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatela nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu ani krajský súd nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť. U obžalovaného neprichádza do úvahy ani poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. vedenie riadneho života pred spáchaním skutku. Dôvodom je zistenie, že obžalovaný sa pred spáchaním súdeného skutku dopustil trestného činu krádeže, pričom trestné stíhanie bolo skončené zastavením trestného stíhania v dôsledku schválenia zmieru. U obžalovaného bola zistená jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., t.j. spáchanie viacerých trestných činov. Obžalovaný sa do spáchania súdeného skutku spôsobom svojho života nedostal do rozporu so zákonom v trestnoprávnej rovine. S prihliadnutím na osobu obžalovaného, skutkové okolnosti, význam záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorý bol konaním obžalovaného dotknutý a v neposlednom rade na spôsobený následok, je na naplnenie účelu trestu z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie postačujúci podmiennečný trest odňatia slobody. Z postoja obžalovaného je zrejmé, že nemá záujem dosiahnuť urovnanie s poškodeným a doposiaľ nenahradil poškodenému škodu, neprichádza tak do úvahy uloženie miernejšieho trestu, navyiac súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený v inom konaní za zbiehajúcu trestnú činnosť. Pokiaľ obžalovaný namietal údaje v odpise z registra trestov, krajský súd stručne poznamenáva, že nemá právomoc spochybňovať údaje uvedené v aktuálnom odpise z registra trestov na obžalovaného.

Po preskúmaní obsahu pripojeného trestného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022 krajský súd zistil, že u obžalovaného sú splnené zákonné podmienky pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/38/2022 zo dňa 12.12.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/5/2023 zo dňa 6.9.2023, ktorým bol A. B. odsúdený podľa

§ 364 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 24 mesiacov. Súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 6 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a 8 mesiacov uložený obžalovanému považuje aj krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie a v plnej

miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Krajský súd preskúmal aj výrok o náhrade škody a zistil, že tento zodpovedá stavu veci a zákonu. Účelom adhézneho konania je nahradíť škodu, ktorá bola spôsobená v príčinnej súvislosti s trestnou činnosťou páchatel'a, čo je zrejmé z ustanovenia § 43 Tr. por. a nasl. Ak je dôkazmi nepochybne preukázaná aspoň časť riadne a včas uplatneného nároku na náhradu škody poškodeným, súd je spravidla povinný rozhodnúť aj výrokom o náhrade škody. Pokiaľ okresný súd postupom podľa § 288 ods. 1 Tr por. odkázal poškodeného s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces, rozhodol správne a v súlade so zákonom. Poškodený si uplatnil ušlý zisk počas trvania práceneschopnosti, pričom podľa ustanovení Občianskeho zákonníka poškodený sa môže domáhať straty na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví. Uplatnený nárok poškodeného nie je riadne vyčíslený a preukázaný listinnými dokladmi. Výška náhrady straty na zárobku počas PN predstavuje rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodeného (ktorý dosahoval pred vznikom škody) a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená v dôsledku choroby podľa zákona o sociálnom poistení. V rámci dokazovania poškodený nepredložil doklad o výške nemocenských dávok vyplatených Sociálnou poisťovňou (v dôsledku poškodenia zdravia obžalovaným), na základe čoho nebolo možné vyčíslíť rozsah straty na zárobku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.